

s trojedno kraljevino (Hrvatsko, Slavonijo in Dalmacijo) v jedno telo pod vladarstvom prejasne Habsburške dinastije“, c. k. okrajne glavarstvo ne vsliži in gledaje na to, da je avstro-ogerska država z vsemi državami v miru in da se rusko-turški vojski nasproti čisto nevtralnno drži; gledaje na to, da se bi s to nevtraliteto nikakor ne vjemalo to, ko bi se dalo privolenje sklicati tabor, pri kateremu bi se resolucija o razrušenju in o odtrganu posamesnih del države, ki z avstro-ogersko v miru živi, sklepalo; gledaje na to, da po tem takem bi ta resolucija djanja oživetiti zahtevala, ki so splošnemu prizadevanju za ohranjenje miru ravno nasproti, in zadnjič gledaje na to, da bi ta potem zbeganje in nemir v občinstvu napravila in nezaupanje v vladne naredbe izbudila in ker bi pa to javni blagor v navarnost pripraviti znalo — se na podlagi §. 6. postave od 13. Novembra 1867 ta tabor prepove. — Zoper to odločbo se sme po §. 18 rečene postave pritožba na vis. c. k. deželno vlado v 8 dneh vložiti.“

Ni nas volja, pretresati danes motive po katerih c. k. okrajno glavarstvo ni dovolilo od ljudstva našega željno pričakovanega tabora Udmatskega, ker se nadejamo, da bodo rodoljubi zoper ta odlok rekurirali na c. k. deželno vlado, kazaje, da je vendar prečudna ona „dvojna mera“, po kateri se Hrvatom dovoljuje, kar se nam prepoveduje, ki ž njimi vred imamo na korist Habsburške monarhije identične interese. In kdo neki je provociral potrebo sedanjih ljudskih izjav na Hrvatskem in Slovenskem? Kdo drug kot Magjari z divjim hujskanjem v svojih taborih brez kosa in kraja, v katerih se Slovanom sovražna peščica Magjarskega naroda proti veliki večini Avstriji zmirom zvestih Slovanov drzne vladi kazati, da je Turčija s zverinskim svojim obnašanjem proti Jugoslovanom na iztoku Avstro-Ogerski politična potreba!! Tem bolj pa se moramo čuditi, da nam tabor ni dovoljen, ker Zagrebški časniki poročajo, da je ban Hrvatski, načelnik deželne vlade, prijazno sprejel deputacijo, ki mu je izročila taborovo resolucijo, in obljubil, jo izročiti ministerstvu vnanjih oprav, prepis njen pa cesarju samemu. — Na lajanje tukajšnjega „Turškega lista“ ni vredno besedice odgovoriti, ker je po njegovih neprenehanih ekspektoracijah preočitno, da on že komaj čaka, da bi Turek razvil „prerokov prapor“ za pokončevanje vsega, kar nosi ime Slovana.

— Deželni zbor ne bode, kakor se je mislilo, že sklican ta mesec, pa tudi menda še prihodnji mesec ne, če ostane pri temu, da se državni zbor začne 3. septembra.

— Deželni glavar vitez Kaltenegger se je v Ostende podal v morsko kopel.

— Sklep deželnega zbora, da se leta 1878. pobirajo za deželni in zemljišno odvezni zaklad 20% priklade na direktne davke in na vžitnino od mesa, vina in od vinskega sadnega mošta, je potrjen na Najvišem mestu.

— (Odbor družbe kmetijske) je vpričo vladinega zastopnika pl. Fladunga v nedeljo imel sejo, v kateri je bilo konečno določeno, kako se bode 11. oktobra v Novomestu vršila delitev premij za govejo živino. Program se kmalu razglasí. — V tej seji se je obravnaval tudi dopis podružnice Vipavske, katera namerava 8. septembra napraviti javno tombolo z izsrečkanjem kmetijskega orodja in pa z razstavo Vipavskega vina, pri kateri se bode tudi vino ondašnje vinske šole za pokušanje proti primerni plači razstavilo.

Novičar iz domačih in tujih dežel.

Z Dunaja. — Presvitli cesar se je včeraj namenil podati v Išel, da se ondi snide z Nemškim carom. Ta shod ni brez pomembe za izgotovljenje stališča Avstrijskega o Rusko-turškem boji. Nemčija je z Rusijo o vsem edinih misli.

— 6. dne t. m. je bilo posvetovanje v državnem finančnem ministerstvu, kako naj bi se, čeravno se armada Avstrijska zdaj ne spravlja še na noge, posojilo zagotovilo onih 26 milijonov gold., ki bi jih Avstrija in Ogerska potrebovale v slučaju mobilizacije. Zajem ta se hoče vzeti od zavodov „Kreditanstalt“ in pa „Bodenkredit-Anstalt.“

Galicija. Iz Levova. — Policija je prepovedala tabor, vendar je bil tabor tukaj. Poljaki so zakleti sovražniki Rusov, zato je tudi v tem tabor vel protiruski duh. Govorniki so različne otrobe vezali; tako, na primer, so trdili, da Rusija hoče Jugoslovane prav pod tisti jarm spraviti kot Poljake itd. Kedaj neki bode ta narod popustil sanjarije samostojne države, po katerih odbijajo vsako vzajemnost slovansko!

Iz Rusko-Turškega bojišča. — 30. julija so imeli Rusi pri Plevni nesrečo. Čeravno Turki prav za prav niso zmagali, ker so Rusi ostali v svojih pozicijah, so Rusi vendar zgubili okoli 6000 mož. To pa jih ni nikakor vstrašilo, ker navdušenost vojakov je velikanska. Isti in drugi dan je general Gurko potolkel Sulejmanove čete pri Jenisagri, Žugali in Eskisagri, potem pa, ko je Sulejman prišel z vso svojo armado, se je umaknil mu na Balkan. Vzrok teh nesreč, ki pa nikakor še nič ne izdajo, je bil ta, da je Rusov še premalo na tem kraji in da niso vedeli števila Turkov, zato gredo zdaj dan za dnevom nove čete na bojišče. Car je sklical 188.000 domobrancev, nad čemer je velika navdušenost po vsi Rusiji. Vojskovanje se je tedaj hipoma presukalo in skušnja pri Plevni bo Rusom v veliko korist. Prijateljstvo med Prusi in Rusi je veliko, v Moskvi, pravem glavnem mestu Rusov, napravljajo cesarju Viljemu in Bismarku krasna darila.

Naj tu posnamemo članek Berolinske „National-Zeitung“ o Ruskem vojevanju. „Po zadnjih dogodbah — piše ta list — se je pokazalo, da je namestu sedanjega političnega treba vojaškega vojskovanja. Dosedanje postopanje je bilo caru zato po volji, ker je težko pričakoval vspehov, katerih pa ni bilo tako naglo, če bi bili bika za roge prijeli. Car Aleksander bi bil pa rajši prišel do cilja tako, da bi se bilo kolikor mogoče malo krvi prelilo in da bi bil Turčijo prisilil k miru. To je pač ljudoljuben namen, a reč se je naglo drugače zasukala. Carja morda to boli, ali zdaj je treba drugega načela, ki sloni edino na strateških ozirih, in spoznanja tega celo car sam ne bo mogel več vbriniti. Iznenađenja tega ne bi bilo, ako bi bil car ostal, kakor so mu svetovali, v Carskem selu ali v Moskvi tako dolgo, da bi bila Silstrija padla in Šumlja popolnoma zajeta.

„Presse“ pa piše: „Zopet se je pokazalo, da se more o vojskinem času le vojskovati, ne pa politizirati, ne le strašiti, ampak vdariti. Car in Gorčakov bi bila s političnim vojskovanjem, ki meri na to, ostrašiti in prenageliti sovražnika, pozneje bolj ko zdaj o začetku mogla škodovati, zato je spametovanje pri Plevni za Rusijo velike koristi. Le v tem, da je car koj v začetku vojske ob moč pripravljen, je gotovost poznejših Ruskih zmag, le po spoznanji te resnice je razumljivo velika navdušenost, ki je šinila v Ruski narod po zgubljeni bitvi pri Plevni.“